

— Бѣгай, Зайо, че небето пада, — викна му Лиса.

— Никакво небе не пада, ами ловецъ гърми наблизо, — рече ѝ зайчето.

— Още по-страшно, Зайо, още по-страшно. . .
Вижъ, моля ти се, стои ли ми опашката. Нищо не усѣщамъ да ми тежи. . .

— Стои, стои, Лисо, цѣла цѣленичка. . .

Тряссъ. . . Бумбумъ — загърмѣ още веднажъ тъмнината.

Лиса се сниши до земята, подскочи веднага и пакъ се спусна да бѣга.

— Приблужи се, горичке, скрий ме въ гжстака, спаси ме въ шумака. . .

И, както бѣгаше Лиса, спрѣ се отведнажъ. Предъ нея човѣкъ, рошавъ, страшенъ, въ ржката му пушка.

Лиса легна предъ краката му премалѣла отъ страхъ.

— Пощади ме, ловецо, недей ме убива. Кожата ми е слаба, козината ми пада, опашката ми е кжса — защо съмъ ти.

А ловецътъ мълчи.

— Пощади ме, ловецо, азъ съмъ билкарка — съ буренъ се храня, отъ кокошки се гнуся. . .

Отведнажъ се разнася страшниятъ гласъ на ловеца:

— Поклони се и цѣлувай ржка, па простена бжди. . .

Поосвободи се сърдцето на Лиса. Тя доби надежда за спасение. Не поклонъ, а триста ще направи, не ржце, а краката му ще цѣлуне. . .